# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 40147**

гр. София, 16.10.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Людмила Коева**

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **3121** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Ц. Г. П., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.П. – М. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №310/23.02.2026 г. по чл.171, т.1, б.з) бб) от ЗДвП, издадена от Й. К. К. - младши автоконтрольор към отдел ПП при СДВР, с която на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на заповедта поради липса на материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Жалбоподателката твърди, че не е извършила твърдяното нарушение, че не е възприела съприкосновение с друго превозно средство и не е имала съзнание, че е участник в пътнотранспортно произшествие (ПТП), поради което не е налице напускане на мястото на произшествие. Поддържа и че мярката е несъразмерна на преследваната от закона цел. Моли за отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и чрез адв. Б., поддържа жалбата. В хода по същество процесуалният представител сочи, че от събраните гласни доказателства се установява, че пътникът в управлявания от доверителката му автомобил не е усетил удар, а и свидетелят – водач на другия автомобил – не може да твърди категорично, че жалбоподателката е разбрала за произшествието, поради което липсва умисъл за напускане на мястото. Поддържа и довода за прекомерност на мярката. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът – Й. К. К. - младши автоконтрольор към отдел ПП при СДВР, редовно призован, не се

явява и не изпраща представител.
Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Видно от докладна записка от мл. автоконтрольор И. С. Д. от 13.12.2025 г., около 21:30 ч. на 13.12.2025 г. по разпореждане на ОДЦ полицейски служители от отдел „Пътна полиция“ – СДВР посетили ПТП на кръстовището на бул. „Д-р П. Д.“ и ул. „705“ в [населено място], където установили Н. Д. К., който заявил, че на 13.12.2025 г. около 20:55 ч. е управлявал лек автомобил „Форд Мондео“ с рег. [рег.номер на МПС] по ул. „705“ с посока от паркинга на търговски комплекс „М. Мол“ – Л. към бул. „Д-р П. Д.“, спрял на кръстовището, а намиращият се пред него лек автомобил „Мазда 3“ с рег. [рег.номер на МПС] при маневра „заден ход“ реализирал ПТП, след което водачът напуснал мястото. Към докладната записка е приложена ръкописна схема на местопроизшествието.
В писмена декларация от 13.12.2025 г. Н. Д. К. е посочил, че автомобилът, който го е ударил, е бил спрял на кръстовището, „бавно се изнесе, след това даде назад и ме удари“, че той самият е бил в спряно положение, че не е имал време за реакция, че другият водач „избяга“, че в автомобила с него е била дъщеря му, както и че „другото МПС беше с рег. номер С., мисля, че беше жена, на възраст около 40 г.“. В декларацията не се съдържат данни свидетелят да е подавал светлинен или звуков сигнал преди удара, нито да е настигал другия автомобил и да е разговарял с водача му.
Видно от справка картон на водача, жалбоподателката е правоспособен водач от 1992 г. Лекият автомобил „Мазда 3“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на „София Проджект Груп“ ООД, чийто управител е жалбоподателката.
С писмо рег. № 4332р-8244/04.02.2026 г. на началника на 01 сектор „ПКОД“ при ОПП – СДВР до 03 РУ – СДВР е изпратена за връчване призовка до жалбоподателката като управител на дружеството. В приложената по преписката призовка по пр.№4332р-88343/25 г. е посочено, че жалбоподателката се призовава във връзка с предварителна проверка по преписка вх. № Й-65/26 г. „във връзка с извършено нарушение на ЗДвП от МПС с рег. [рег.номер на МПС] на 06.12.25 г. около 10:41 часа“, т.е. за различно превозно средство и различна дата от процесните.
На 23.02.2026 г. жалбоподателката се явила в ОПП – СДВР и подала писмена декларация, в която заявила, че на 13.12.2025 г. е управлявала лек автомобил „Мазда 3“ с рег. [рег.номер на МПС] , че в автомобила е пътувала и майка ѝ, че са тръгнали от „М. Мол“ – Л., както и че не е извършвала нарушение и не е участвала в твърдяното ПТП, като автомобилът е оборудван с парктроник, който не е подал сигнал за приближаване до друго превозно средство или препятствие.
На 23.02.2026 г. ответникът съставил на жалбоподателката акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АД, бл. № 0619140 за това, че на 13.12.2025 г. около 20:55 ч. в [населено място], [улица], в района на „М. Мол“, като водач на лек автомобил „Мазда 3“ с рег. [рег.номер на МПС] при извършване на маневра „движение на заден ход“ не се е съобразила с намиращия се зад нея лек автомобил „Форд Мондео“ с рег. [рег.номер на МПС] и е реализирала ПТП с него, след което не е спряла, за да установи нанесените щети, и не е уведомила контролните органи на МВР – нарушение по чл. 40, ал. 2 и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП. В акта изрично е отразено, че е съставен въз основа на сведенията на Н. К. на основание чл. 40, ал. 4 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). В графата за имуществените вреди е посочено, че същите са описани в протокол за ПТП № 16563/13.12.2025 г. (протоколът не е приложен по административната преписка). Актът е подписан от жалбоподателката с възражение, че не е извършила нарушение и ПТП.

Със същата дата е издадена и оспорената Заповед № 310/23.02.2026 г., в която е посочено, че по отношение на жалбоподателката е съставен АУАН серия АД № 0619140/23.02.2026 г., тъй като като водач на лек автомобил „Мазда 3“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], е нарушила задълженията си като участник в ПТП, поради което са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. „з“, „бб“ ЗДвП за прилагане на ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“. Заповедта е връчена на жалбоподателката на 23.02.2026 г. В нея номерът на свидетелството за управление на МПС е посочен като №[ЕИК], а с докладна записка рег. № 4332р-14336/27.02.2026 г. ответникът е докладвал, че е допуснал техническа грешка и верният номер е[ЕИК]. Със същата дата на жалбоподателката е връчена и покана за доброволно изпълнение за предаване на свидетелството в 14-дневен срок, а видно от справката картон на водача свидетелството е със статус „отнет/иззет“.
По делото е представена Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП са оправомощени държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от Закона за МВР, да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 2б, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 ЗДвП, както и Заповед № 513з-9633/13.09.2024 г., видно от която ответникът заема длъжността „младши автоконтрольор II степен“ в 04 група на 01 сектор на отдел „Пътна полиция“ при СДВР.
В съдебно заседание са разпитани свидетелите Н. Д. К. и А. Б. П.
Свидетелят К. заявява, че на 13.12.2025 г. при излизане от кръстовище автомобилът пред него навлязъл в кръстовището и „вместо да продължи, по странни причини даде назад и ни удари“. Сочи, че още когато видял, че другият автомобил връща назад, „присветнал“ и натиснал клаксона, но автомобилът не спрял и го ударил; ударът „поразтресе“ пътуващите в неговия автомобил, бронята не паднала, но по нея имало пукнатини, които полицаите впоследствие снимали. Заявява, че след това „колата беше пред мен, спрях пред нея, помолих да спре, ще извикам КАТ, ударихте ни“, но автомобилът продължил. Запитан дали е възможно ударът да не е бил усетен, свидетелят отговаря: „Не мога да кажа, аз бих усетил, зависи от шофьора, не мога да съм категоричен дали може или не може“. Относно водача заявява: „на 99% съм сигурен, че беше жена, но не мога да бъда категоричен, просто мина покрай мен колата и после бях зад нея“, както и че мисли, че водачът е бил сам в автомобила, но „също не мога да съм сигурен“. Сочи, че има снимка на автомобила в телефона на дъщеря си.
Свидетелката А.П. – майка на жалбоподателката, заявява, че на процесната дата се прибирали с жалбоподателката от мола, като тя е пътувала на предната дясна седалка. Сочи, че трафикът на изхода е много натоварен, че са били първият автомобил, изчакващ светофара, след което с ляв завой са продължили. Заявява, че не е усетила удар, като автомобилът разполага с устройство, което при доближаване издава отчетлив звук, и че са научили за твърдяното ПТП месеци по-късно, когато жалбоподателката е получила призовка.
При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:
Жалбата е подадена от адресата на акта, за когото оспорената заповед е неблагоприятна, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, поради което е допустима. Изтичането на максималния тримесечен срок на мярката в хода на съдебното производство не води до отпадане на правния интерес от оспорването. Заповедта е породила правни последици – въз основа на нея свидетелството за управление на жалбоподателката е било отнето и тя е била лишена от възможността да управлява МПС, а отмяната на акта като незаконосъобразен е предпоставка за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и по чл. 204, ал. 1 АПК. Ето защо жалбоподателката запазва правен интерес да бъде установена

незаконосъобразността на заповедта.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, без да се ограничава само с посочените от оспорващия.
Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона или от оправомощени от тях длъжностни лица. Ответникът е полицейски орган в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, оправомощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР да прилага ПАМ по чл. 171, т. 1 ЗДвП.
Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа правното основание за издаването ѝ. Фактическото основание в самата заповед е изложено лаконично – не е посочена датата на твърдяното нарушение, нито механизмът на ПТП. Доколкото обаче заповедта изрично препраща към съставения със същата дата АУАН, който съдържа тези обстоятелства, и с оглед утвърдената практика, според която мотивите на административния акт могат да се съдържат и в отделен документ, изготвен в хода на производството (Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС), съдът не приема пороците на мотивировката за самостоятелно основание за отмяна. Допуснатата грешка в номера на свидетелството за управление на МПС също не е съществена, тъй като адресатът на мярката е индивидуализиран по безспорен начин с трите си имена и ЕГН, а мярката има личен характер.
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който извън случаите по букви „а“ – „ж“ при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от сроковете, посочени в подбуквите, като по подб. „бб“ този срок е 3 месеца. Съгласно чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП с лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца и с глоба се наказва водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие. Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя да спре, за да установи какви са последиците от произшествието.
Принудителната административна мярка не е административно наказание, а превантивна и преустановителна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН. Материалноправната предпоставка за прилагането на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“ ЗДвП обаче е извършено от водача нарушение, за което се предвижда наказание лишаване от право да управлява МПС. Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК тежестта да установи наличието на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му е на административния орган. Органът следва да докаже с необходимата степен на сигурност, че адресатът на мярката е осъществил всички обективни признаци на нарушението, а не единствено, че е налице вероятност за това.
Съдът намира, че в случая не е налице хипотезата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, според която редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Процесният АУАН е съставен на основание чл. 40, ал. 4 ЗАНН – въз основа на сведенията на водача на другия автомобил, а не на лично възприети от актосъставителя факти. Актосъставителят не е очевидец на твърдяното ПТП и констатациите в акта относно механизма на произшествието и поведението на жалбоподателката възпроизвеждат изцяло изявленията на свидетеля К. Ето защо тези констатации не се ползват с обвързваща доказателствена сила и

подлежат на преценка наравно с останалите доказателства по делото.
Задължението по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП възниква за водача, който е участник в пътнотранспортно произшествие. Неизпълнението му – напускането на мястото, без водачът да спре, за да установи последиците – по естеството си предполага, че водачът е възприел или с оглед на обективните обстоятелства е могъл и е бил длъжен да възприеме, че е участник в ПТП. Водач, който не е знаел и не е могъл да узнае за настъпилото съприкосновение, не може да наруши задължение, за чието възникване не е осведомен. Напускането на мястото на произшествие е по своята същност умишлено поведение – то предполага съзнание за настъпилото произшествие и съзнателно отклоняване от задължението да се спре. Именно съзнанието на водача за произшествието е обстоятелството, което отличава процесния случай от тези, в които съдебната практика приема нарушението за доказано (решение № 21210 от 19.06.2025 г. по к. а. н. д. № 3756/2025 г. на АССГ, IX касационен състав).
Съдът намира, че по делото не е доказано по категоричен начин, че жалбоподателката е знаела или е могла да узнае, че е участник в ПТП, по следните съображения:
На първо място, от показанията на свидетеля К. и от данните по преписката се установява, че съприкосновението е настъпило при маневра „движение на заден ход“, т.е. при ниска скорост, в условията на натоварен трафик на изхода от търговски комплекс, а от удара не са отпаднали части от автомобилите, като по бронята на автомобила на свидетеля са останали пукнатини. Касае се за съприкосновение с ниска интензивност, при което не може да се приеме за безспорно, че същото непременно е било възприето от водача на другия автомобил.
На второ място, самият свидетел К. – единственият източник на информация за произшествието – заявява, че не може да бъде категоричен дали водачът на другия автомобил е могъл да усети удара. Свидетелката А.П., която е пътувала на предната дясна седалка в управлявания от жалбоподателката автомобил, заявява, че не е усетила удар. Съдът преценява показанията на тази свидетелка с оглед на възможната ѝ заинтересованост съгласно чл. 172 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във връзка с чл. 144 АПК, но ги кредитира, тъй като са житейски логични, последователни и съответстват на дадените от жалбоподателката обяснения още на 23.02.2026 г. и на възражението ѝ в АУАН, а и не се опровергават от останалите доказателства.
На трето място, съдът не кредитира показанията на свидетеля К. в частта, в която твърди, че е подал светлинен и звуков сигнал преди удара, както и че след удара е спрял пред автомобила на жалбоподателката и я е помолил да спре. Тези обстоятелства не се съдържат нито в писмената му декларация от 13.12.2025 г., дадена непосредствено след произшествието, нито в докладната записка на посетилите местопроизшествието полицейски служители. Нещо повече – в декларацията си на въпроса какви действия е предприел за предотвратяване на ПТП, включително със звуковата сигнализация, свидетелят е посочил, че не е имал време за реакция. Твърдението за разговор с водача на другия автомобил е в противоречие и с останалата част от показанията на същия свидетел, според които той не е видял водача („просто мина покрай мен колата и после бях зад нея“), не може да твърди категорично дали водачът е бил жена и мисли, че водачът е бил сам в автомобила, докато от показанията на свидетелката П. и от декларацията на жалбоподателката се установява, че в автомобила е имало и пътник. Ако свидетелят действително беше спрял пред автомобила на жалбоподателката и я беше приканил да спре, той би възприел непосредствено водача и пътника. Така изложените противоречия разколебават доверието в тази част от показанията и не позволяват въз основа на тях да се приеме за установено, че жалбоподателката е била уведомена за произшествието.

На четвърто място, административният орган не е събрал доказателства, които биха могли да изяснят спорните обстоятелства. Не са снети сведения от дъщерята на свидетеля К., посочена от него като очевидец на произшествието; не са изискани и приложени заснетите от нея снимки; по преписката не е приложен протоколът за ПТП, към който препраща АУАН; не е извършен оглед на автомобила на жалбоподателката за наличие на следи от съприкосновение, нито е изследвано дали характерът на удара е такъв, че да бъде възприет от водача. Наред с това, в приложената по преписката призовка, с която жалбоподателката е призована по същата преписка вх. № Й-65/26 г., е посочено различно превозно средство (рег.  [рег.номер на МПС] ) и различна дата (06.12.2025 г.), което също сочи на непълнота при изясняване на фактите. Административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 АПК да издаде акта, след като изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая.
При тези данни съдът приема, че дори да се приеме, че на 13.12.2025 г. е настъпило съприкосновение между управлявания от жалбоподателката автомобил и автомобила на свидетеля К., по делото не е доказано, че жалбоподателката е съзнавала, че е участник в ПТП, и въпреки това е напуснала мястото, без да спре. Неизяснените обстоятелства не могат да бъдат тълкувани във вреда на адресата на акта, тъй като тежестта на доказване е на административния орган. Следователно не е доказано, че жалбоподателката е извършила нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, за което се предвижда наказание по чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП, поради което не е налице материалноправната предпоставка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП за прилагане на мярката. Случаят се различава от тези, при които съдебната практика потвърждава мярката по същото основание поради безспорно установено знание на водача за произшествието (напр. Решение № 41 от 07.01.2026 г. по адм. д. № 821/2025 г. на АдмС – П.).
Предвид изложеното оспорената заповед е издадена при неизяснена фактическа обстановка и в противоречие с материалния закон – основания за отмяна по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК, поради което следва да бъде отменена. С оглед на този извод съдът не обсъжда подробно доводите за несъразмерност на мярката.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК искането на жалбоподателката за присъждане на разноски е основателно. Съгласно представения списък по чл. 80 ГПК и доказателствата за плащане жалбоподателката е направила разноски в общ размер на 655,11 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 650 евро адвокатско възнаграждение. Ответникът не е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, Т. отделение, 57 състав,

**Р Е Ш И:**

**ОТМЕНЯ** по жалба на Ц. Г. П., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.П. – М. Б., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 310/23.02.2026 г. (рег. № 26-4332-001035), издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП ѝ е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за

отговорността, но не повече от 3 месеца“.
**ОСЪЖДА** Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ц. Г. П., [ЕГН], сумата от 655,11 (шестотин и петдесет евро и 0,11цента) евро, представляваща разноски по делото.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.
Препис от решението да се връчи на страните по реда на чл. 138, ал. 1 АПК